

Жінки ідуть до Виборів!

Віriamo, що кожна українська жінка як слід виповнила цей горожанський обов'язок, який наказував їй піти та зареєструвати свій голос до виборів. Віriamo, що вона це зробила, як жінка свідомо цього, що чинна участь у виборах кожної управленої одиниці — це зберігання демократичного ладу, у якому так щасливо жити, так вільно дихати.

День 7. листопада — це день властивих виборів. Цим разом жіночі голоси у Америці у великій мірі заважать на цьому, хто буде президентом, та які люди ввійдуть до Конгресу і Сенату. Ліга Голосуючих Жінок — це у теперішній передвиборчій кампанії чи не найрухливіша організація з цієї причини, що муштини у війську, чи при військовій індустрії, а вона не дає досить вільного часу на виборчу агітацію. Жінки підготовляють вибори, і жінки дадуть переважуючу окількість голосів. І тому на жінок спаде велика частина відповідальності за це, які люди будуть правити Америкою на найближчих чотири роки.

Як у вільному краю — голосуємо по своїй совісті. Правда, мусимо мати уха втворені на агітацію обох партій, бо вона є потрібна. Цеж два табори людей суперничать у цьому, щоб нам було добре жити, щоб ми і наші діти мали працю, добробут, щастя.

Але будьмо критичні у цьому, що слухаємо. Глядім на справи держави так, як на господарку та відносини великої родини. Ми жінки, знаємо, яких прикмет треба її голові, батькови та матері, щоб в хаті не було голодно, холодно, та щоб не марнувалися діти. Хоч політика та господарка держави це справа дещо складніша та трудніша — то всеж, людям, які за неї беруться, треба перш за все бути людьми розсудку, характеру та розуму.

На таких кладім свій голос при виборах. Причинімся до цього, щоб у провіді Америки станули люди, які будуть берегти американських свобод та демократії, забезпечуть господарку краю перед повоевними небезпеками, найдуть заробіток для всіх, та чесно і не-

З почину США українські жінки і дівчата Нью Йорку підготовляють свою участь у Womens' International Exposition, яка відбудеться у днях 14-19 листопада ц. р., в Медисон Сквер Гарден в Нью Йорку. На знімці **Марія Сталена, Софія Демидчук і Оля Дмитрів** у народних строях, які будуть показувані на виставі, на концертній українській програмі.

СЕРЦЕ МАТЕРІ НЕ ВИДЕРЖАЛО

Сімох синів виховала Анна Мей Клемпфер з Філаделфії. Шістьох подружила та у щасливому родинному крузі, при щоденних відвідинах дітей, доживала погідної старости.

Прийшла війна і наймолодшого сина Раберта покликали до війська. Сини, хоч при праці та обов'язках, кожен вільну хвилину проводили з мамою, щоб розрадити її у тузі за наймолодшим.

Одного вечора зібрались усі — дивно збентежені та мовчазні. Привели лікаря-приятеля, а один приблизився до матері, обіймив її рамям і дріжучим голосом почав:

устрашимо держати будуть перед очима цілого світу прапор забезпечить господарку краю Чотирох Свобід для гноблених поневолених народів.

Як ваше сумління вкаже вам на таких людей — віддайте їм свій голос при виборах у дні 7. листопада.

— "Недобру новину ми при-

носимо, мамо".

Лискавка жаху мигнула по лиці жінки.

— "Раберт" — продовжав поволи, вагався. Очі матері розширилися від невимовного ляку.

— "Раберт вбитий"

Лікар підійшов та хватив жінку за руку.

— "Вона неживе!" — сказав по хвилині.

Серце матері не видержало.

ПОМЕРЛА КАТЕРИНА ЗАБЕЛЛО

Доперва тепер дійшла у Америку вістка, що минулої осені в Туреччині померла Катерина Забелло, активна українська громадянка та відома патріотка.

Покійна з дому Книшенко-Бабиц, уродилася дня 4. грудня, 1900. р. у місті Гомлі, на Великій Україні. Підчас першої світової війни вона на передодні покінчення гімназії залишила науку, та переодягнена за хлопця, вступила враз з братом як доброволець до війська. Виказала тоді небуденну

ДОБРИЙ РЕКОРД

Чимало дівчат українського роду служить у армії, чи мореплавстві Америки та Канади. Богато з них дослужилося вже різних степенів, а п-нна Анна Храплива з Вінніпегу навіть старшинського. Є вона підхорунжою жіночої армії, одержавши передше королівське відзначення і медалю Бритійської Імперії. Перебуваючи тепер у Лондоні, підхорунжа Храплива є дуже активною членкою Союзу Українсько-Канадійських Вояків і скарбничкою української Кантини в Лондоні.

З наших громад у Америці, місто Рачестер у стейті Нью Йорк, побило рекорд у висилці українських дівчат на службу Дядька Сема. По сьогоднішню днину-служить їх вісім з рачестерської громади, а дев'ять переходить підготовний вишкіл. Є ними: Розеля Климців, Естера Лазоришин, Марія Луців, Мері Петрик, Катерина Шварц, Мері Третяк, Роза Яртон, і Марія Лазоришин, сестра Естери.

У листах до родини та приятелів усі дівчата висказують велике вдоволення із своїх обов'язків. Потверджують це, що військова служба навчила їх карности, лояльності та штуки жити добре з другими. А у найбільшу гордість впроваджує їх свідомість цього, що перебираючи на себе обов'язки мушин, дівчата звільняють їх з позафронтної служби та дають їм можливість іти і битися з ворогом.

вдвагу та геройського духа, а після проголошення Української Держави враз з першим чоловіком, поручником Василем Петровим, належала до козацьких частин та брала участь у численних битвах.

По втраті свого чоловіка Катерина вийшла заміж вдруге за сотника Миколу Забелло, з яким покинула Україну, втікаючи перед більшовиками у Туреччину. Там прожила решту життя на живих зв'язках з українськими жіночими організаціями у краю, журналістичній праці та активності в українських товариствах, які потворилися на терені Туреччини. Померла у Константинополі, де мешкала через останні роки.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів роки 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official Organ of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. — Published on the first of every month. 866 North 7th Street, Philadelphia, 23, Pa.

Editor Mrs. Claudia Olesnicky, 151 East 81st St., New York City.

Send all articles and news items to the editor.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Українські Жінки у Львові в листопаді 1918 року

Розгорнім сьогодні якийнебудь часопис, щоденник з воєнними новинами — і майже кожного разу натрапимо там на якусь жіночу знімку, звязану з воєнними подіями. Ось французька партизанка з револьвером за пояском суконки, югославянка з крісом через плече, чи наша, американська воячка або піклунка при небезпечній праці на фронтній лінії, у шпиталі чи деінде. Не згадувати вже про ці сотки тисяч жінок, які на час війни вдягли робітничу одягу та пішли у фабрики готувати зброю, будувати кораблі, повзи, літаки. Ці останні вже й перестали бути сенсацією для газетярів і їхніх знімок щораз менше у пресі. Сьогодні не добацуємо вже нічого незвичайного у цьому, що ті жінки виконують тяжку фізичну чи умову роботу, якої до війни ніхто не дозволивби був їм торкнутися.

Ми по правді вже й до жінки, яка прямо стріляє до ворога — щораз більше звикаємо. Бо щораз більше знаходиться таких, які зважаються без страху на цей найстрашніший і найважчий обов'язок жовніра: позбавити ворога життя, глядячи йому так сказатиб, прямо в вічі. Чи добре воно для жінки, чи ні — не пора тепер над цим розводитися. Фактом є, що історія вже передше чимало записала таких тяжких для народів епох, у яких і жіноцтво мусіло хватати за зброю та нищити ворога. Українська жінка нашої старини воювала з половцями, пізніше брала участь у козацьких війнах — у сучасній нам добі теж вдягала військовий однострій, чи приставала до підпольного руху. Наша історія почесним письмом записала прізвиська таких одиниць спомежи українського жіноцтва — відважних, очайдушних та патріотичних понад загальну міру.

Чому не було таких жінок у Львові, у днях памятного Листопада 1918 року? Кого за це винувати? Жінок чи громадянство?

Це питання розважувало не раз і не два, як український нарід найшовся опять у неволі після невдачного державного зриву. Бажала найти відповідь на це питання сама українська жінка та очистити себе перед тяжким закидом — домагалася цього також ціле наше громадянство, що з відповіді навчитися науку на будуче.

Погляньмо, що писала про памятні дні вже у 1919 році пізніша голова Союзу Українок в Галичині Мілена Рудницька. Будучи у листопаді 1918 року студенткою університету — вона зі своєю товаришкою намагалися найти для себе у новій українській державі таку працю, якої від них домагалася велика хвиля. Національна свідомість нашого народу не була ще вповні розвинена, а кляса освічена інтелігентська досить нечисленна.

“Ми прийшли до Народного Дому, де застали уже багато жінок, яких загнала там жадаба причинитися по своїм силам до будови великого діла. У Народнім Домі містилися усі наші уряди. Ми ходили від одного до другого і усюди стрічалися з відмовою. Нашого жіноцтва ніхто не потребував, ніхто не закликав до праці, ніхто не заохотив...”

Жінки вертали домів з нічим, і аж другого чи третього дня для них нашлася служба у — кухні.

“Я зараз зголосилася, хоч правду кажучи, ніяково було братися до праці, до якої не мала ні знання, ні хисту. У кухні застала багато знайомих: гімназисток, студенток університету, учительок та урядничок. Усі ми працювали на зміну, по 24 години, без перерви. Та повного вдоволення ця праця не могла

У. Кравченко.

ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД

— А що у нас?
— У нас, в це свято, мовчанка сьогодні.
Колись був час
І нам в Цей День грав дзвін, дзвін великодний.
Замок той дзвін...
Минулим Дням
Та їх борцям,
Усім зложім
Нічий поклін.
І запалім
Живі вогні,
Вогні душі.
Зложім обіт все берегти
Нестертий слід палких змагань...
Іти вперед аж до мети почерез грань.
І в бурі час
Іти вперед, хоч крайчиком безодні...
І знов для нас
Заграють дзвони — дзвони великодні!

нам дати. Свідомість цього, що ми, українські жінки не жертвуємо нашій державі цього, на що нас стати, і то у хвилю коли кожна людина повинна бути на своєму місці — затроювала нам думки. Але — провідники нашого державного апарату і військові команданти не хотіли признати жінкам ніякого іншого поля праці поза куховарством”.

Не використано жінок по урядах, щоб звільнити і післати на фронт мушин — що більше, навіть у цій військовій кухні у Львові “босом” над жінками був поручник, якого авторка називає “здоровим, кременним парубком”, що мігби був добре обслуговувати скоростріл, чи гармату.

“Почування сорому стало просто невиносиме для кожної з нас, коли дня 22 листопада на вулицях Львова зарілося від жіночих постатей в одностроях польського війська”. Польки виручували мушин у кожному своєму уряді та слали їх на фронт. Творили жіночі військові частини, які проганяли нас з нашої рідної землі...

Яка наука з цього вийшла після війни для української жінки у Галичині? Потреба сильної жіночої організації, яка у відповідний мент вказувалаб жінці, що вона має робити. Організації, яка освідомила-б жінку та добилася у громадянстві належного для неї місця і праці. Що більше: цю потребу відчуло не само лиш українське жіноцтво. Зрозумів її провід — оцінила ціла суспільність. Українській жінці подали помічну руку і вона за дві десятки літ досягла такої зорганізованости та свідомости, як мабуть ніколи передше в історії.

Навіщо згадуємо сьогодні про ці давні, болючі справи? — На науку теж і нашій жінці в Америці. І від нас хвиля домагається нових більших діл. І у нашому громадянстві теж знаходяться — навіть “провідні” одиниці, що спиняють жіночий зорганізований рух, розбивають єдність та кладуть під ноги колони цим, які нашу жінку в Америці хочуть освідомити для добра її власного, родини, нової та давньої батьківщини. Це такі самі одиниці, які у листопаді 1918 року посилали у Львові нашу жінку до кухні замість кликати її хватати за зброю!

Ці люди живуть поза нашим часом та дихають духом минулого століття. І не добачують цих велетенських суспільних змін, які у наші часи вложили на жінку нові обов'язки, але й змінили на краще її суспільне становиско. Таким людям не дозволюмо спиняти нас у цій ідейній, добрій громадянській роботі, яку виконуємо на добре ім'я нашої національної групи, на хосен наших родин, власне освідомлення і духовий підйом. Бо їх колись осудить історія, так як осудила цих, що у Листопаді 1918 року не використали свідомости і знання української жінки при укріпленні української державної влади.

Клявдія Олесницька.

В ДОРОГУ

Вибираюся я тай у ці сторони
Звідкіля ніхто не вертає,
Там де літом, щорік, цвіте квітків безлік
І соловейко співає.
Це країна чудна: не знає ніч і дня,
Борні, зітхань ні зноу.
Ані злости людей не сягне їй

грудей —
Це країна спокую.

А тільки один жаль понесу я
у даль:
Хоч би й як не благала,
Не дайте ви мені грудки цюї землі,
У яку я любов заховала.

А. Кулебай-Балаят
Нью Йорк, Н. Й.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД СУА

Помимо постійних налімнень, деякі відділи СУА ще до тепер не вислали організаційного фонду. Подаємо ще раз до відома, що він мусить бути заплачений таксамо як і річна вкладка, бо так вирішила шеста конвенція СУА додаючи його до статута. Відділ що не заплатив **організаційного фонду в сумі 5 дол.**, таксамо залягає якби не заплатив річної вклади. Коли не хочете щоб ваш відділ втратив право голосування на конвенції, вишліть негайно 5 дол. на організаційний фонд.

ЗАМКНЕННЯ КНИЖОК ЦЕНТРАЛІ СУА

Реченець замкнення книжок Централі за 6 останніх місяців є **30 листопада**. До того часу всі залегlosti відділу до Централі за 1944 рік мусять бути виповнені. **Фінансовий звіт** буде виготовлений в грудні ц. р. Не перетягайте жадних залегlostей на 1945 рік.

СВЯТОЧНІ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хочете щоб святочні побажання вашого відділу були оголошені, вишліть їх якнайскорше до **Централі СУА**. Оголошення мусять бути в Централі **найдалше до 20 грудня**. Пізніше не буде вже можна їх помістити. Гроші висилати рівночасно.

ВІДНОВЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТ "НАШОГО ЖИТТЯ"

Пригадуємо передплатницям "Нашого Життя", що вже в грудні треба посилати гроші на відновлення передплати, щоб не було ніякої переви у висилці нашої газети. Просимо тих членок і урядниць, які дотепер так щиро займалися збиранням передплат, щоб вони й на даліше потрудилися для цієї справи, а ми наперед екладаємо сердечну подяку.

"МАТЕРІ ЗОЛОТОЇ ЗІРКИ"

В попереднім числі ми повідомили відділи СУА, що від січня 1945 року в "Нашім Житті" будемо подавати кожного місяця фотографії тих членок СУА, які втратили синів у цій війні. **Відділ має післати до Централі:** фотографію членки, подаючи звідки вона походить з краю, її дівоче ім'я, коли приїхала до Америки, точне ім'я її чоловіка і дітей, ім'я сина, його військовий стан і приналежність, і де згинув. На оплату кліші вислати 2 доларі.

ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР СУА

Хоч Ювілейний Дар СУА буде офіційно проголошений в січневім числі "Нашого Життя", вже тепер хочемо подати його план. Коли для мами хочемо зробити приемність на її уродини чи ювілей, кожна дитина старається дати їй якийсь дарунок від себе **особисто**. Так і для Централі СУА кожна членка від себе **особисто** певно схоче дати якийсь дарунок. Як це зробити? Зовсім легко. Коли прийдете на збори свого відділу зложіть якусь суму від себе, а секретарка відділу ці всі імена і суму спише й вишле до Централі, подаючи число відділу. Всі жертви від 1 дол., в гору будуть проголошені враз з іменами, в кожному числі "Нашого Життя" Ця збірка буде продовжатися цілий ювілейний рік, тому кожного місяця будуть нові датки від тих членок що на минулих зборах не були чи не були приготовані дати на Ювілейний Дар СУА.

Річне засідання Головної Управи СУА відбудеться в неділю 31 грудня. Всі члени Головної Управи мають бути приязні.

За кожен зміну адреси передплатниці має вислати 10 ц.

Централа СУА.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД СУА

Софія Гувька 2 дол., Анна Микитинська 1 дол., з Рочестер, Н. Й., Михайлина Буката, Бриджпорт, Па., 1 дол.

Збірка на поминках за пок. Володимира, сина п. Пелагії Малиновської, Філадельфія, \$4.

Усім членкам СУА, які прислали мені слова співчуття, за їх молитви для моєї хорої дочки й листи повного вирозуміння з причини перерви моєї організаційної поїздки, складо

найсердечнішу подяку. Вони були для мене повною розрадою й потіхою. Хай Бог благословить вас за добре серце.

Олена Лотоцька, голова СУА.

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР СУА

Членки 42 від. СУА у Філадельфії, Па., зложили по 1 дол.: Софія Миць, Марія Демяник, Марія Сітарська, Пелагія Малиновська, Пелагія Романюк, Юстина Чабанюк, Олена Гуцуляк, Євгенія Задорожна 1.50. Разом 8.50 дол.

Милий Обовязок

"А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славу Україну розвеселимо"

Кожна людина з днем народження має призначення сповнити завдання, яке життя їй принесе, і **виповнити** їх в якийсь означений час.

Дитина спішить до школи, батько до щоденної праці, мати піклується домом, і т. д., бо це є завдання людини яких вимагають обставини природного життя.

Попри ці, такби сказати, конечні для життя обов'язки, люди мають ще сповнити певну роль в середовищі в якому живуть, отже в товаристві, в громаді, народі. Вони присвоюють собі звичаї й обичаї, які в свою чергу накладають на них різні завдання — обов'язки. Людину, яка не придержується даних звичаїв і не сповняє своїх родинних, громадських чи народних обов'язків, звичайно називають відлюдком або просто дикунком.

Найрадше сповняємо такі обов'язки, які є найближчі нашому серцю, наприклад даємо дарунки своїм родичам і дітям, робимо якусь приемну несподіванку нашим приятелям. Ідемо на весілля, хрестини, на концерти, ювілей і інші імпрези родинні й громадські й нам здається, що робимо це для своєї приемности, а в дійсності тим сповняємо також певний обов'язок супроти людей, товариства чи громади серед яких живемо.

І ці обов'язки для нас не тяжкі, навпаки навіть приемні, бо ми відчуваємо любов, привязання, прихильність чи пошану для тих людей, товариства чи громади.

Обов'язок стає тягарем тільки тоді, коли ми робимо щонебудь тільки "для ока", щоб нас люди величали за добре серце чи патріотизм.

Про милий обов'язок я хочу поговорити з вами, членки Союзнянки, хочу пригадати вам, що 1945 рік є ювілейним роком Союзу Українок Америки, нашої рідної жіночої організації.

Хочу пригадати, хоч знаю, що дуже багато з нас памятає ще народини Союзу Українок Америки, того молодого дитяти, на яке ми поклали великі надії, й дрожали за успіхи з кожним роком його життя.

Наше дитя виросло, мов дівчина розквіла повна життя, бо гріли ми її теплом нашого серця, вдягали ми її працею наших рук. Пишна виросла наша квітка С.У.А., так що нам вже й зазидують сусіди, вже й через перелази нашліптуються, якби то її підкосити.

Але ми, як піклунки тієї квітки, не дамо зробити їй кривди. Ми членки Союзнянки зробимо їй такі гарні 20-літні уродини, такий ювілей, щоб забулися усі турботи минулого, щоб могла вона забезпечена, довго, довго, ще й тоді жити, коли ми **минемося, розвиватися** для нашого народу й дітей наших бути гордістю, провідницею, матірню.

Як це зробити? Перш усього кожна з нас, кожна членка СУА зложіть від себе якийсь дарунок для Ювілейки СУА, який буде називатися "Ювілейний Дар С.У.А." Цей дар ми зложимо у своїм відділі, який вишле спис і датків до Централі СУА для оголошення в "Нашім Житті".

В ювілейному році кожна членка придбає **найменше** одну нову членку для свого відділу. Кожний відділ в свою чергу доложіть усіх можливих старань, щоб завязати в своїй місцевості молодечий відділ СУА, або про такі можливості повідомить централу. Молодечі відділи є наша будучність, ми всі про те знаємо, але ніхто нічого в тій справі не робить. Нехай цей 1945 рік дасть почин пильнішої праці в тому напрямі.

Ми всі будемо приєднувати нових передплатниць й посилати жертви на пресовий фонд, щоб "Наше Життя" якнайскорше, а може ще в 1945 році стало **двотижневиком**. Все те залежить від нас Союзнянки, між самі тут господині, а "в своїй хаті своя правда і сила і воля".

Настав час, що Союз Українок Америки й Канади, осталися одинокі українські жіночі організації в світі. Тепер не можемо висилати грошей до Рідного Краю на піддержку видавництва, як це було до війни. Тепер ми самі мусимо подбати **тут** щоб видати трохи книжок, поширити нашу акцію, й приготувати якийсь гріш на майбутність. Організація нашого розміру не може завжди стояти з простягнутою до вас рукою, **вона мусить мати якийсь забезпечення**.

Цей обов'язок не буде для нас тяжкий, коли зробимо його із щирим серцем, з любови до своєї організації, а не "про людське око".

Памятаймо, що СУА це наше жіноче надбання й одинока спадщина, яку оставимо нашим дочкам, на землі, що дала нам можливість розвинути свободну думку в гарне й корисне діло.

До діла! Сестри Союзнянки! До діла, до світла, до кращих днів! — "А ми тую червону калину підіймемо" ...

Анна Сивуляк,
рекордова секретарка С. У. А.

Дня 7-го падолиста маєте сповнити горожанський
і патріотичний обов'язок

Вдержіть Америку Країною Свободи

Мусите спасти Приватну Господарку і Особисту Свободу від Фашизму, Комунізму, Державного Соціалізму і Нью-Ділізму в Америці.

Спиніть Марнотравство, Бюрократію і Диктаторство
ГОЛОСУЙТЕ ЗА

Governor Thomas E. Dewey
of New York,
Republican Party Nominee for
President of the United States

Governor John W. Bricker of Ohio,
Republican Party Nominee for
Vice-President of the United States

ДЮІ ПРИРІКАЄ ВАМ:

Повне узгляднення малих народів у
мирових рішеннях і міжнародній
політиці.
Мужа праці на Секретаря Праці.
Чисте правительство.
Джаби замість реліфу.
Конституційну управу.
Свободу Бизнесу від безправних за-
ряджень.

НЮ ДІЛ ДАВ ВАМ:

Сім літ безробіття.
20 біліонів доларів нового держав-
ного довгу в часі мира.
Неприготовленість до війни.
Кари на вуглевих майнерів.
Сотки обмежуючих урядів.
Руйнуючі податки.
Передав Демократичну Партію Ко-
мітетови Політичної Акції Сідна
Гілмана і комуністам Бравдера.

★ Як Американець Ви хочете мати право посідати і вживати те,
що Ви заробили — хочете мати право працювати пильніше як Ваш
сусід та придбати собі кращий дім — хочете мати право вихова-
ти Ваші діти з ліпшими можливостями як Ви мали.

**ГОЛОСУЙТЕ ЗА РЕПУБЛИКАНАМИ
У ВІВТОРОК 7-го ПАДОЛИСТА**

Від Української Дивізії--Злучених Републіканських Дивізій Пенсилвенії

ОСІНЬ

Скрилось сонце за небосклін,
Помарніла дня краса,
Пливуть гнані вітром хмари,
Наче злі вщуні-мари
Сумно плачуть небеса.

Нагинаєсь деревина,
Немов хоче увільнити
Свої ноги від оков,
Головоньку низько клонить,
Листям дрібні сльози ронить,
Вітер скеглить смерти зов.
Квіти вянуть, припадають

Головами до землі
З жалю — болю за весною,
Що умерла молодою:
Мов й не жила —
Зникла в млі.

А. Кулебай-Баянт
Нью Йорк, Н. Й.

DO DOGS GROWL AT YOU?

By Ruth Taylor

Ever noticed how much nicer your dog is than the dog next door? Your neighbor's dog is a mean critter, and you hurry past the lawn where he is chained. He growls at you, so you don't like him. But — one of the reasons he growls at you is because he senses your dislike. Your step sounds as though you were afraid, and there is a little of the bully in the best of us — even the best of dogs.

On the other hand, your own dog is a mighty fine, intelligent animal — because he runs to greet you and makes a fuss over you, flattering your ego. He knows you like him, and a dog is always ready to answer friendliness with friendship.

So it is with the people you meet. Take my own case. I used to dread speaking in public. I wasn't just timid. I was plain scared of my audience. In that last glance over what I planned to say, I always found innumerable things. I was sure I would be criticized. But I've finally found a cure for stage fright. At the last moment I remind myself that they wouldn't have asked me to speak if they hadn't wanted to hear me! I have never been really afraid since — though I do find myself starting out by talking to anyone in the audience who smiles at me. (Fortunately there is always at least one friendly soul among each crowd).

Most of the time how people feel about you is predetermined by how you feel about them. Like your dog, they will greet friendship with friendship — but also like your neighbor's dog they will snarl if they think you are afraid, or fight back if you are militant.

What is true of individuals is also true of groups. There is one labor leader I know who is usually called in when the going gets rough and who generally finds a solution to the most difficult problem. I heard one hide-bound reactionary say of him once — "If there were more men like so-and-so, there wouldn't be any labor trouble!" And yet, he is a hundred percent pro-union fighter.

How does he do it? First, he believes in himself. He respects his own integrity. He believes in the cause for which he is fighting. BUT — he also respects his opponent's integrity, and his right to his own opinion. He knows he himself is reasonable, and he assumes that the man to whom he talks is as reasonable, that they wouldn't be talking if they weren't looking for a way out that would be fair to both. The result is that the contracts he makes, last, with satisfaction to both sides, and he makes friends for Labor wherever he goes.

What one man does, can be done by other men for themselves and for the groups of which they are a part — but the place to begin is inside ourselves, in our own thoughts. We cannot legislate friendship, but we can cultivate it by our own attitudes. Friendliness begets friendliness. Good will begets good will. Try it out in your shop or community, in school or at home. Drop your defensive air. Be willing to make the first move. It works. I've proved it.

ШИРІТЬ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ЕКСПОНАТИ СУА НА МІЖ- НАРОДНІ ВИСТАВИ БАЛТМОР, МД.

Заходом злучених національних груп в Балтмор, Мд., улажено в днях від 8 — 12 жовтня 1944 Вікторі Педжент енд Базар. Українська група з Балтмор і Кертіс Бей взяла у святі участь під проводом п. Йосифа Приймака.

Членки 59 відділу СУА, все охочі до патріотичної роботи, перебрали на себе улаження вистави народнього мистецтва і української кухні. До співпраці запросили українських жінок і дівчат з обох громад.

Вистава мистецтва міститься в окремій хаті, збудованій для цієї цілі в стилі давнього українського села, і мала великий успіх. Подобала на малий музей, а кожної днини від години 3. попоудні до 11. у вечорі багато було в ній гостей. Наші вишивки, деревляні вироби, писанки та інше, незвичайно всім подобалися. Цікавила теж приявних штука писання писанок, яку демонструвала одна членка СУА.

Дві, або три жінки безулину приймали гостей, а робили це дуже мило та зі зрозумінням. Українські страви усім смакували, а обслуга при столах пописалась справно.

Дня 10. жовтня ввечір була на сцені українська програма. Хоч коротка, та добре підібрана, а ще краще виконана. Почалась українським національним гимном, який відспівав хор під проводом п. Івана Бойка. Голова У.К.К. п. С. Шумейко виголосив промову, зясовуючи перебіг боротьби та змагань українського народу до вільного життя. Панна Марія Полиняк прегарно відспівала кілька українських пісень, а на закінчення програми американський гимн, при акомпаняменті панни О. Дмитрів. Місцеві танцюристи під проводом п. Алберта Стислого виконали дуже добре українські танки. Наша програма збирала признання від своїх і чужих. Так і чути було на кожному кроці: "ит вос шорт, бат найс енд снєпі".

Річи на виставу спроважено з Філадельфії, з Централі СУА, а доповнено експонатами місцевих громадян.

Українська група на виставі зарепрезентувала себе гарно та культурно. Поважні американські гості підкреслювали це, звидівши український павільон, чи вислухавши концертної програми. Балтморська і Кертіс-Бейська громада доказали, що в єдності і в любові до свого рідного, багато доброго мож зробити.

Тому хочу закінчити цей опис нашого свята в Балтморі

ВОНСАКЕТ, Р. ЯИ.

Чайний вечір з нагоди приїзду Голови СУА

Відділ 29. СУА., ім. О. Кобилянської вже удруге мав нагоду витати у себе цю саму голову СУА п. Олену Лотоцьку, яка перший раз гостила у нас в 1933 році. Ми теж дуже зраділи почувши, що й у цьому році вона відвідає відділи СУА, бо такі поїздки для жінок і організації дуже потрібні.

Наш відділ теж не стоїть позаду інших, бо і сходи правильно відбуваються, і жертви на народні цілі збираємо та посилаємо де треба у громаді. Відділ став членом Допомогового Комітету, а п'ять членок спомагаючими членами. Для "Нашого Життя" ми збрали звиж 40 передплат. Та всеж, коли довідались, що голова СУА до нас приїде, ми дуже зраділи і рішили уладити у її честь чайний вечір та запросити якнайбільше число жінок, а наш новий парох о. Петро Білон доложив свого цінного труду та підготовив дівочий хор, який відспівав на вечорі кілька пісень. Вступне слово сказала председателька відділу Розалія Вецал та представила голову, отця пароха Білона, його дружину та інших приявних.

Пані Лотоцька виголосила одногодинний реферат, якого приявні слухали з великою увагою. Прямо ніхто з місця не рушився через цю годину. Тимбільше признання треба дати пані Лотоцькій за її реферат, бо саме перед ним одержала вона телеграму, що її донька тяжко занедужала.

По рефераті Голови забрала слово п. Клавдія Білон, дружина пароха, яка теж дуже цікаво та гарно промовляла. Пані Білон, хоч недавно прибула до нашої громади, то вже записалася до СУА і ще других жінок заохочує цесаме зробити.

Підчас гостини українським печивом та чаєм забрав голос о. Білон і п. М. Чагарин, даючи признання жінкам, які цікавляться Союзом Українок та стають його членами. Предсідателька відділу спитала, хто з приявних хоче передплатувати "Наше Життя" і у відповідь зголосилося вісім жінок, які теж вписалися до СУА.

Після гостини були наради Голови із самими членками СУА, на яких дві години часу пролетіли наче хвилина. Покінчилися вони збіркою на "Наше Життя", яка принесла 9. доларів.

зазивом до усіх жінок, щоб гуртувалися та організувалися у відділи СУА для спільної

ЮВІЛЕЙ 46. ВІДДІЛУ С.У.А. ТОВ. ОЛЬГИ БЕСАРАБОВОЇ

Дня 1. жовтня Тов. ім. Ольги Бесарабової, 46. відділ СУА, святкувало 15-ту річницю свого існування. В святі взяли участь Впр. о. Канцлер Ф. Тарнавський, о. парох Н. Волянський, п-ні Клавдія Олесницька, редакторка нашого часопису "Наше Життя", п-ні Олена Штогрин, заступниця голови СУА., Відділи: 41, 42, 47, 48 і 52, Сестрицтво Непорочного Зачаття, і св. Юра, Тов. Воєнних Матерей, Громада при 23-ій і Бравн ул., Тов. Олени Пчілки, Тов. Укр. Ам. Горожан, та гості інших товариств.

Підготовою свята займався комітет, в якого складі були: Меланія Мила, Марія Коник, Юлія Бурак, Марія Сенко, Марія Харук, Анна Візнер, Ангела Мочернюк, Антоніна Кульчицька.

Свято вітворила п-ні Юлія Бурак, організаторка основи Товариства. Опісля п-ні Мила, по короткій промові попросила о. Канцлера до проводу у молитві. При вечері п-ни Аделаїда і Елеонора Кульчицькі відгравали дует на п'яні.

П-ні Олесницька у своїй промові піднесла велике значіння організації жінок та їх завдання в будучності у цілому світі. Відтак п-ні Юлія Бурак як товстмастер, покликала представниць і представників організації до слова.

Промовляла п-ні Олена Штогрин, п-ні О. Фостик, п. В. Титанич, п. Гр. Бучко та інші приявні представники.

Ювілейні дари зложили: місцева Громада при 23. і Бравн ул. \$25.00, Відділи: 41 — \$10.00, 42 — \$5.00, 47 — \$5.00, 48 — \$5.00, Сест. Неп. Зач. — \$5.00, св. Юра — \$5.00, Тов. О. Пчілки — \$5.00.

На поклик п. Титанича переведено збірку, з якої призначено \$75.00 на Клуб Воєнних Матерей, \$50.00 на церкву св. Николая при 24-ій і Паплар ул., \$20.00 на часопис "Бюглер", \$15.00 на Централю С. У. А.

Саля була переповнена гістьми. Після гостини відбулися танці до пізної ночі.

Учасниця

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Пані Ясіньська, Дітройт: Радіємо Вашим видуженням та щиро здоровю.

Пані А. Кулебай-Баянт: Вірші гарні, друкуємо. Пробуйте другим разом теж щось бадьорого. Талант у Вас є і надіємось, що на сторінках Н. Життя ще краще розвиветься.

Пан М. Баран, Шинаго. Щира дяка за книжку. Думаємо, що для неї може знайтися вжиток у котрийсь з наших шкіл. Чи пробували Ви заферувати її управі Вищої Школи в Стамфорді, або школі для укр. дівчат в Факс Чейс, Па.?

праці, та давали добрий приклад молодшому поколінню.

Учасниця

НАЙШЛА В СУА ОДНУ ВЕ- ЛИКУ РОДИНУ

Членка СУА. Марія Ясіньська з Дітройту пише:

"Я перейшла тяжку недугу, у часі якої членки 23. відділу СУА відвідували мене у шпиталі, приносили квіти та дарунки. Я не находжу слів, щоб подякувати їм за це все, а прошу лиш Бога, щоб сторицею відплатив їм за їх добре серце.

Хоч тяжкою була моя недуга та дала мені багато терпіння, то всеж дала мені теж нагоду переконатися про це, як воно добре сталося, що я була членкою СУА. Прикована до ліжка серед шпитальної нудги та самоти, я находила велику пільгу і потіху у відвідинах моїх подруг із СУА. Я почувала себе щасливою та забувала про тяжкі терпіння кожного разу, як вони приходили до мене. Я бачила їх прихильність та спочуття, і вони ставали для мене так близькими, як члени моєї найближчої родини.

Щире їм Опаси-Біт за це! А усіх жінок, які не належать до нашого СУА закликаю: ставайте його членами! У нещасті переконаєтеся, скільки воно значить мати біля себе гурток сердечних, милосерних подруг, з якими ви зжилися працюючи у організації!"

РОДИЧІ НЕХАЙ КАЖУТЬ ДІТЯМ ПРАВДУ

На протязі двох тижнів дві жажливі події стрепенули Америкою. У Вашингтоні та Галівуді знасилувано та замордовано дві молоді дівчини, а підложе вбивства — сексуалізм. У першому випадку жертвою впала вісімнадцятилітня дівчина, яка з малого місточка приїхала на посаду у Вашингтоні, дівчина примірна, релігійна, з чесною родиною. Друга жертва — одинока донька ньюорського богатиря, з грішми в брід, але з теплим серцем, щедра, добра та теж незіпсута.

Богато передових одиниць заговорило при цій трагічній нагоді про повинности родичів щодо освідомлення своїх дітей. Едінор Розевелт звернула остру вимівку в сторону матерей, які посилають своїх доньок до праці у чуже середовище, не давши їм підготовки до цього, що їх у самостійному житті може стрінуги. Кільканацятьлітня дівчина, найшовшись на власнім джабі, у власнім мешканні та на власнім хлібі — набирає зовсім фалшивого поняття про свою самостійність і думає, що в житті вже "зі всім і вся" вона встане дати собі раду. Її на думку не прийде таке, що ідучи з мущиною, якого ледви знає, у відлюдне місце, чи випускаючи його до свого мешкання

(Продовження на Стороні 8-ій)

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

Зближаються зимові місяці, час свят, балів, гостин. Хоч війна, і невесело, то всеж — не хочеться сидіти дома у самоті та мучити себе тугою чи чорними думками. Воно й так нікому не допоможе! Тому люди, може й більше як до війни, шукають нагоди, щоб зійтись разом, поговорити, розрадитись, погостити.

Добра господиня повинна усе мати щось готового під рукою, щоб коли прийде гість у хату — було його чим погостити. Хоч скромно, чаєм та солодким, то всеж, чужому приємніше у нашій хаті, розмова краще вляжеться, дружні відносини затісняються.

Зі солодких річей добре мати у хаті щось, що добре держиться навіть через довший час. Таким родом печива є український медівник, який навіть ліпше смакує тоді, коли трохи зачерствіє. І тому дуже добре надається теж до того, щоб його посилати хлопцям у кемпу, або за море.

Медівник, що завжди удається. — Одна склянка меду, склянка цукру, 3 склянки муки, одна плоска ложка мішаного коріння (олспайз), 6 яєць, 1 ложочка порошку до печення, оріхи дрібно покрані.

Цукор терти з жовтками і медом, аж збіліє. Дати коріння, оріхи, муку пересіяти з порошком, піну з білків. Піну дати по трохи з мукою і легко перемішувати. Вимішати усе разом, вибити на помашену товщом бляху і пекти у мірно

горячій печі около три чверти години. Пробувати пaticчком, як сухий — медівник готовий.

Паланички з каші

Коли останеться трохи вівсяної каші зі снідання — мож з неї зробити на обід добрі паланички до мяса (в місце бараболі), або до сметани чи сосу. Додати до каші яйце, присмажену на товщі цибулю, виробити усе разом добре, витачати у булці паланички та смажити на товщі.

Мож у такий спосіб вживати кожний рід каші, як теж риж.

Практичні ради

Цукор, що стоїть у торбі чи картоні довший час — ствердне на камінь. Щоб його зм'якшити, треба поставити на кілька днів до холодильні.

Білля: простирає, пошевки, рушники і т. п., яких не вживаємо довший час — переходять краще, коли неprasовані. Тоді воздух лекше переходить крізь полотно і добре його провітрює.

*

Тісто на пай, чи тісточка треба тачати від середини, на чотири сторони. Ніколи не обертати тіста, бо через це воно твердне.

Яйця, що мають йти до тіста треба держати кілька годин перед вживанням у кімнатній температурі. Коли вживані просто з холодильні — зле вбиваються і тісто не росте.

Переходовий Вік Жінки

Між сорок п'ятим а п'ятдесятим роком життя приходить у жінки т. зв. переходовий вік. Та ця дата не є незмінна, бо залежить теж від інших обставин, як: раси до якої жінка належить, підсоння у якому живе, загального стану здоров'я і врешті дідичности. Дівчина тропікального клімату раніш розвивається, то і переходовий вік у тамошньої жінки скоріший. Це саме у жінок раси жовтої та червоної. Подружжя завязують там у віці, який у нас зветься дитинячим саме тому, що перехід у молодечий вік заходить у цих народів кілька літ скоріше, як у білих.

Признаки переходового віку видні у жінки на тілі і душі. На тілі починає вона товстіти, або надміру худнути, а нерви у неї стають незвичайно вразливі. Вона буває схильна до різних духових забурень, деколи дуже прикрих у своїх наслідках.

Жінка нормальна і здорова, коли до цього вона не перейшла у своїм житті за багато породів чи поронень та жила нормальним подружнім життям — переходить цей критичний час майже незаметно.

Вона у цьому часі стає лиш деколи податна на завороти голови, биття серця, почення, незвичайну вражливість, нахил до плачу та іритації. Тяжкими об'явами є кровавлення, мізкові забурення та творення у організмі всяких новотворів і недуг.

Та навіть хорова жінка може цих прикрих об'явів уникнути, коли у переходовому віці буде на себе вважати та вести дуже гігієнічне життя. Лікарі радять щоденний прохід, а кожного вечора теплу купіль — не довшу як 10 хвилин. Підчас купелі добре наложити на голову гумовий мішок з зимною водою, або вогкий рушник. Рішучо треба вистерігатися у цьому часі аль-

ПОВІСТЬ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ, ЩО ПОБАЧИЛА СВІТ ЗАВДЯКИ АМЕРИКАНСЬКИМ ЖІНКАМ

У листопаді, дня 27. святкуємо по відділах США, або хоч згадуємо скромними словами пошани Ольгу Кобилянську, велику українську письменницю. Це день її уродин, і при цій нагоді ми від літ поширювали між собою відомости про її життя та місце в українській літературі. А її "Царівна" теж чимало читачок нашла тут між нами, і ми може й краще, як жіноцтво в Україні, можемо зрозуміти Кобилянської жіночий ідеал: вільної істоти, свідомої громадянки. Це жінка, яка тут у Америці скорше стала дійсністю і випередила своїх посестер з інших країв та континентів.

Та з останню повістю О. Кобилянської, яка вийшла друком у 1936. році, українсько-американське жіноцтво окремо звязане, і то у почесний для нього спосіб. Як відомо, до появи друком "Апостола Черні" у 1936. році, причинилися членки США в Дітроїті прошевою допомогою, заплативши авторці гонорар. Тому, що не багато наших жінок мало нагоду прочитати цю повість, а може й не швидко буде її мати у майбутньому — нехай задовляться коротким оглядом та оцінкою цього останнього твору великої нашої письменниці.

Повість, яку авторка назвала "Апостол Черні" оповідає історію одної родини, над якою завис прокляти. І у крузі цю одної родини виростає дві породи людей: одна — для якої матеріальні інтереси та холодне вирахування є в житті ціллю, друга, — яка ставить вище понад все народню працю й ідеал, власну честь та людську гідність.

Кобилянська змальовує у повісті "Апостол Черні" дуже

коголю і сильної кави та чаю у вечір. Пожива повинна складатися головню з набілу, городовини й овочів. Тому, що у жінки переходового віку про'являється нахил до товстіння — повинна вона рішуче занехати солодощів і мучних страв.

Але у кожної жінки, здорової чи хороовитої, у переходовому віці організм стає дуже мало відпорний на всякі недуги та новотвори. У цьому й лежить причина, чому рак (кенсер) більше вбиває жінок, чим мушин. На кожних п'ять випадків смерті у жінок між 35 — 65 роком життя, один є спричинений раком. Тому таким важним є, щоб у цьому часі жінка бодай раз у рік піддала себе точним лікарським оглядинам. Бо і рак і новотвір є виличимі, коли їх помітить лікар у самому зародку.

Щоб жінка переходового ві-

цікаво два жіночі типи. Перший, це жінка, яка захигується у своїх національних ідеалах і для кохання відрікається свого народу. Другий жіночий тип — це богата дідичка, вихована між чужими, яка доходить до свідомости, що її обовязком вернути до народу з якого вийшов її рід, та для нього працювати. Ці дві жінки репрезентують два ворожі світи — світ ідейности, посвяти — та світ інтересу і вирахування, які безупину ведуть із собою боротьбу. Хоч у повість Кобилянська ввела також цілий ряд мужеських типів, то всеж найважливіша її ціль підкреслити ці ідеали, яким вона посвятила свої раніші писання ідеал жінки-громадянки, освіченої, характерної та непоборимої. Такої, що в громадянстві займає рівне місце та стоїть на сторожі цього, щоб грубий матеріалізм, жажда хвальби та інші низькі причини не рішали там, де місце для ідейности, посвяти, патріотизму.

Сорок літ минуло між появою "Царівни" і "Апостолом Черні" і за цей час у писаннях Ольги Кобилянської, так як у житті, зайшли великі зміни. Її "Царівна" ще зі страхом і непевністю, незрозуміла для свого оточення, наче мрійниця-фантастка, шукала для жінки нового суспільного місця. В "Апостолі Черні" жіночі типи — це модерні типи жінок, хоч у одних є характер, у других нема. У одної жіноча самостійність розбудила і видобула на верх найкращі пориви душі — другий — звихнула національну честь та захитала переконання.

Уся наша критика підчеркувала, що останню повість писала Кобилянська таким молодим, повним ідеалізму пером, як "Царівну" чи інші зразки своєї ранішої творчости.

ку держала свої нерви під контролею та берегла себе перед духовими забуреннями — теж треба їй для цього відповідно жити. Вона повинна за всяку ціну вистерігатися самоти та безділля, а різного роду гуманітарна, харитативна чи інча громадянська діяльність є спасенним ліком на її нерви і душу. Богато жінок у цьому часі відчуває охоту поширити своє знання і наука має теж дуже добрий вплив на їх духовий стан.

Декоتری жінки лякаються переходового віку та помітивши його признаки починають вважати себе старухами, непридатними до життя. Та воно не таке страшне. По двох, трох роках жінка повертається до норми, почувається здоровою і якщо у неї думка і дух молодий — до старости ще дуже далеко.

Невістка Богдана Хмельницького

(Докінчення.)

Поєних шість днів тривало гучне весілля з бенкетами, вином, горою (нар. танець) і козацькими присюдками. Тиміш розговорився, живий був і сміявся. По весіллі три дні побув з дружиною в монастирі, потім пообідали в батьків і 6. вересня вже відправляв Лупул свою дочку й зятя аж до границі, в далеку й невідому дорогу.

По цім боці Дністра Роксану Хмельницьку вітав сам Богдан. Молодята поїхали до гетьманської столиці Чигирин, але змогли прожити в ній лише кілька щасливих місяців, бо в квітні на Лупула натиснули вороги й Тиміш мусів їхати в допомогу тестеві. Чергова перемога Тимоша всеж не дозволила йому спокійно зажити: Лупул вмшався в нову війну зі сусідом і що тільки гетьманенко вернувся в Чигирин, треба було тестя знову рятувати, бо вороги вигнали його геть за Дністер. На цей раз вже щастя не дописало: Тиміш розгромив одного з ворогів Юрія Степана біля Сорок, загнався аж до Сучави, де сиділа під облогою Лупулиха з сином, але Юрієві прийшла нечайно допомога і приневолити Тимоша замкнути в Сучаві та обложила це місто облогою.

Місто було забезпечене, військ Тимоша хоробре, але облога зробила своє: голод почав за кілька місяців докучати так, що козаки пекли шкіру коней, та коріння, щоб лиш прожити. 16. грудня 1653 р. три полонені втекли з Сучави і точно означили обложникам місце, де находився Тиміш. Послідував густий гарматний вогонь. Тимоша ранило дуже важко в голову й ноги, і четвертого дня на руках теці він сконнав; як пише Гане, „далеко від своєї Роксани, що в Ришкові над Дністром безжурно ждала на нього, носячи під серцем плід взаємної любови...”

Богдан Хмельницький йшов на поміч синові, але на кордонах України зустрів уже його тлінні останки, що їх везли козаки з чужини. Поховали Тимоша величаво в Чигирині, а Роксана стала вдовою, ледви рік проживши з гетьманським сином. Саме коли Тимоша привезли з Молдавії, вона лежала хвора, вродивши близнюків, по яких долю нічого невідомо.

Дальші дні повні туги за милим, полдили Роксані в Ришкові на лівому березі Дністра, що його дарував невістці Великий Гетьман. Мала вона 24 роки й не диво, що женихи точали знову забігати біля неї, а серед них колись відкинений нею Дмитро Вишневецький і боя-

рин Михайло Хоробрий. Останній не зміг її прихилити до себе ні своїм палким коханням ні перспективами повороту до Молдавії. Не виїхала теж Роксана до батьків, що викликували її до Царгороду, ні до брата Стефанка, що облягав навіть тиждень Ришків і відступив тільки, не бажаючи до решти осмішитись. Роксана воліла залишитись на Україні, яку полюбила щиро та з якою вязав її спогад коханого чоловіка. До тогож жила вона добре з вдовою по Хмельницькім, Ганною з Золотаренків та з Юрасем Хмельниченком і щойно коли останній вмер, а тим самим ніби й вигасла династія Хмельницьких, вернулася Роксана до свого маєтку в Деленах в повіті Ботошани.

Тут невістці Богдана довелось знову пережити чимало лиха. Василь Крупенський, що мав свої добра в сусідних Фереденах, а теж і на Україні, почав надокучувати її своїм жениханням, дарами, хоч ще в Ришкові дістав гарбуза. Роксана була вірна пам'яті покійного. В 1680 р., отже 27 літ по смерті Тимоша, носила ще обручку з буквами „Р. Т.” (Роксана Тиміш) і Крупенський, що був ласий не так на красу старшої вже тоді вдови по гетманським сині, як на її гроші й добра, ждав тільки нагоди на пімсту. Нагода така швидко трапилася. Коли 1687 р. король Собоєський пішов походом на турецькі землі, мечем та вогнем руйнуючи Молдавію, Роксана втекла зі свого маєтку Делен, що стояли на дорозі Собоєського, до укріпленого монастира Пятра-Нямц. Крупенський — як багато інших розбишакабояр, прилучився до переможця й діставши від нього загін, обложив Нямц. Монастир боронився хоробро, але голод приневолити його врешті відчинити брами. Крупенський кинувся до Роксани, вимагаючи з опричників від неї грошей і дорогоцінностей. Довго мучили вони й тортували нещасну жінку, вкінці, як пише літописець Некульче, відрубали їй голову на порозі келії. Рік пізніше за це вбивство Крупенський відповідав перед судом і заплатив за нього головою, але це вже не повернуло життя Богдановій невістці.

Так кінчиться драма одної жінки-чужинки, що заплелася в нашу історію, драма, що своєю темою цікавила багатьох румунських письменників (Асакє, Гане, Садовяну), а проте в українській літературі, наскільки відомо, не діждалася ні одного твору, що оформивби її по мистецьки.

\$75,000 Worth of Persian Lamb \$75,000

• Найбільший і найкращий вибір PERSIAN LAMB шкірок і футер у цілім місті знайдете у Михайла Туранського. Вступіть сьогодні і перегляньте цю колекцію. Вартість \$75,000!

• Тут знайдете вже готові зроблені футра, а також жмутки шкірок, з котрих можна виробити футра до ваших вимог і міри.

READY MADE PERSIAN LAMB COATS

(Sizes 14 to 42)

2 Jackets 24" long	@ \$135
2 ¼ length coats	@ 175
1 " " "	@ 225
2 " " "	@ 250
2 " " "	@ 275
1 " " "	@ 300

FULL LENGTH COATS

Tuxedo Front & Fitted Styles

3 coats	@ \$200
4 " "	@ 250
2 " "	@ 275
2 " "	@ 350
5 " "	@ 400
3 " "	@ 450
3 " "	@ 500
1 " "	@ 550

* До ціни треба додати федеральний податок.

BUNDLES OF PERSIAN LAMB SKINS

Coats Made to Order No Additional Charge

4 Bundles	@ \$150 ea
3 " "	@ 200
2 " "	@ 225
6 " "	@ 250
2 " "	@ 275
5 " "	@ 300
9 " "	@ 350
12 " "	@ 400
15 " "	@ 450
13 " "	@ 500
18 " "	@ 550
9 " "	@ 600
16 " "	@ 650
18 " "	@ 700
4 " "	@ 750

PERSIAN BROADTAIL

2 Bundles	@ \$800
3 " "	@ 850
2 " "	@ 900
1 " "	@ 950
1 " "	@ 1000

КУПИТЕ З ДОВІРЯМ У

Michael Turansky

350 SEVENTH AVE., NEW YORK CITY

16th Floor

Lackawanna

Between 29th and 30th Streets

4-0973

Отворено щодня і в суботу до 5 години

WHEN WILL THE WAR END?

This question, members and friends, we all ask each day because we are optimistic. Our recent victories are music to our ears, so perhaps we shall become lacadaisical in the Sixth War Loan Drive. Well, we dare not let up for a day. Not anymore than the battle-fields have not silenced, our dear ones are still fighting, our precious American boys' lives are still being sacrificed, so that all nations can breathe freely and live as we Americans do, without oppression.

Let us acknowledge the plea of the Deputy Director of National Organizations Division of the War Finance Commission, Mr. William C. Fitzgibbons, who says: "This is still our war, we must continue to finance it. Victory has its price; little white crosses will mark the place where slumber those who died for it. But death is only a part of the price we must pay for victory. Hospitals for the care and comfort of our maimed and crippled veterans have already become familiar sights in every state. Mere boys hobble about on crutches; suffering, is also a part of the price we must pay for victory.

"Will you and the members of your great organization help to keep this "price of victory" down by rededicating yourselves to work harder together, serve more patriotically together, and save more together in our crusade to the promised land of peace on earth, good will to men?"

"Every dollar invested in War Savings Bonds is a vote for an early victory."

W. C. Fitzgibbons.

Dear Members of Soyuz Ukrainok, we must not let our fighting men down; let us go over the top again: buy more bonds in the Sixth War Loan Drive than we did before and safeguard our future.

Annette L. Kmetz.

THE UNITED NATIONS NATIONALITY GROUPS OF BALTIMORE, MD.

Victory Pageant and Bazaar

October 16, 1944

President of Ukrainian National Women's League of America, Inc. 866 North 7th Street Philadelphia 23, Pa.

Dear Madame:

I am taking this opportunity to express my sincere thanks for the beautiful exhibit the Ukrainian National Women's League sent us to help make our exhibit one of the finest among all the exhibits.

It has been a great pleasure for me to have your support and co-operation in this important affair.

Thank you again.

Very truly yours,

Joseph Prymak,

Chairman of Ukrainian Group.

РОДИЧІ НЕХАЙ КАЖУТЬ ДІТЯМ ПРАВДУ

(Продовження зі Сторони 5-ої)

— вона наражає себе на якусь небезпеку. Фалшиве поняття дівчини про її незалежність і зарадність таке велике, що вона сама свідомо наражає себе на небезпеку, з якої тяжко їй опісля вийти, або й трагічно паде її жертвою.

Що робити родичам, щоб захоронити дітей, а у першу чергу дівчат, перед цим, що може їм в життю грозити від різного роду zdeгенерованих, злочинних одиниць, які знайдуться у кожному середовищі і обставинах?

Усі виховники та вчені-психологи погоджуються у цьому, що вже дітей у найвчаснішому віці треба поучувати про справи людської природи, які родичі перед дитиною закривають, або пояснюють їй у неправдивий спосіб. З хвилиною, як дитина починає цікавитися такими справами, як це, звідки беруться діти, різниці між полами та їх призначення і т. п. — родичі у мові зрозумілій дитині повинні дати їй правдиву відповідь.

Це завдання багато родичів знаходить трудним та таким, що їх бентежить. Нехай у такій хвилині тямлять, що це лиш вони відчувають це збентеження, а не дитина, для якої питання "звідки беруться діти" нічим не різниться від такого як наприклад, "чому падає сніг"? І одно і друге мож дитині вяснити щиро, правдиво та без облуди, і це вяснення заховає вона на ціле життя як чисту правду, що її почула від найближчих собі істот.

Родичі, яким тяжко зважитися на таку освідомлюючу роллю у відношенні своїх дітей — нехай пошукають помочі у книжках. Є вже багато писаних вказівок, згід пера виховників світського і духовного стану, які дають дуже добрий матеріал для розмов з дітьми на цю тему. При помочі порівнянь з ростинного і звіринного світу, у формі доступній для дитячого ума і світогляду.

ШАНУЙ, БО НОВОГО НЕ КУПИШ

Чимало вже на ринку таких річей, що коли взяти у руки та приглянутись, як вони колись виглядали — то майже плакати хочеться! Бо таких річей, яким війна відібрала якість і зробила з них "тандиту" — належить теж парасоля. А о-сінь, це для неї сезон, тому, коли заховалася у вас ще якась з перед війни — шануйте її як ока в голові! Бо пишуть в газетах, що кожна, яку випустять з фабрики до часу поки війна скінчиться — буде гірша від попередньої.

ГОСПОДИНЯ БІЛОГО ДОМУ

Ще в 1933. році пані Генрієта Несбит обняла заряд найважливішого домашнього господарства у краю — Білого Дому у Вашингтоні. І по сьогоднішню днину веде його справно, хоч число домашньої прислуги змаліло через війну, як теж усякого роду харчеві труднощі, відомі кожній американській господині — і Білого Дому не поминули.

Пані Несбит підкреслює на кожному кроці, що найбільш побічним у її домашній господарстві є дверник — Мурин, який служив і знає усі його звичаї і обичаї, як молитву, ще за президента Гувера.

Уся служба у Білому Домі — це Мурини. Є їх 26 осіб, старанно підібраних і перевірених, поки дозволено їм працювати у домі, де живе президент Америки. Усі вони підлягають вказівкам пані Несбит, яка назначає їм працю і рішає про це, кому належить краща платня, чи більш довірене місце. Праця іде на дві зміни, по вісім годин кожна. Ночує у Білому Домі лиш кілька осіб з прислуги — решта вертає на ніч до своїх родин. Кухня затруднює шість кухарок — по три на кожну зміну. А пані Несбит є на ногах вже в 7. годині рано та працює до п'ятої вечером, хіба що є у вечорі якась офіційна гостина. Заосмотрювання Білого Дому у харчі та приладжування їди провадиться на такий спосіб, як у ресторанах. Великі столи, кухня, що займає одну стіну, п'ять механічних машин до миття начиння та великі електричні холодильні — це кухонна обстановка. Харчі купується у гуртівнях, на гальони і скрині. Господиня має точний список мешканців Білого Дому, які придержуються окремої дієти — також кожного приїзного на довший побут окремо питають про його вимоги щодо харчу.

Пані Несбит провадить книгу, записується стравоспис кожного прийняття, щоб в друге не подавати цих самих страв.

Подаємо кілька вказівок, що робити, щоб продовжити життя парасолі.

1. Перед втворенням добре потрясти, щоб кінці дровів не хвятили матерії.

2. Мокру парасолю втворити до сушення і сушити в продувним місці.

3. Як шовкова парасоля довго не вживана — треба її змочити і втворити, щоб висохла. Бо коли шовк пересхне — тратить неспроможність.

4. Кожну найменшу дірку в парасолі треба негайно зацирувати. Подерту, яку годі направити — оплатиться дати покрити, якщо дроті передвоєнні.

Також листи гостей є старанно переховувані нарівні з документами, що можуть мати історичну вартість.

До війни прийняття у Білому Домі на сто і більше осіб були дуже часті, а застава зі золота, яку ще президент Монро купив для Білого Дому в початках 19. століття — була кожного разу в ужитті. Тепер золота посудина у сховку, а прийняття обмежені до числа 50 — 60 гостей.

Білий Дім є у харчевих властей зачислений до таких установ, як готелі і ресторани. І відповідно до цього дістає приділ значків на м'ясо, товщі і т. п. Тому навіть на великих обідах пані Несбит не подає більше страв, як три, а замість м'яса каже готовити якусь страву з риби.

Дружина президента переглядає щодня списки страв, які будуть варити через день у кухні та робить у ньому еventуальні зміни. Місця для гостей при столі — у часі офіційних обідів — визначаєстей департамент, але дружині президента прислугує право робити деякі зміни. Решта справ звязаних з домашнім господарством у Білому Домі належить до господині пані Несбит і лиш вона є за них відповідальна.

ЦЕНТРАЛЯ СУА ОДЕРЖАЛА

Річна вкладка:

Від. 18 Джемейка, Н. Й., 10 дол. за 1944
Від. 23 Детройт, Міш., 10 дол. за 1944
Від. 32 Бруклін, Н. Й., 10 дол. за 1944
Від. 35 Озон Парк, Н. Й., 10 дол. за 1944

Організаційний Фонд:

Відділ 23, Детройт, Міш., 5 дол. за 1944

Пресовий Фонд:

Відділ 6 Рочестер, Н. Й., 7 дол.
Відділ 55 Рочестер, Н. Й., 7 дол.

Організаційна поїздка:

Відділ 6 Рочестер, Н. Й., 11.50 дол.
Відділ 55 Рочестер, Н. Й., 11.50 дол.

Ювілейний Дар СУА:

Відділ 42, Філадельфія, Па., 8.50

Нові передплати:

	Нові	Разом
Відділ 1 Нью Йорк	1	27
Відділ 6 Рочестер	3	6
Відділ 21 Вруклін	1	87
Відділ 23 Детройт	2	25
Відділ 26 Детройт	2	31
Відділ 30 Клівленд	5	11
Відділ 36 Пікаго	2	20
Відділ 42 Філадельфія	1	69
Відділ 55 Рочестер	3	5
Відділ 54	6	16

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUCKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

RE-APPOINTED CHAIRMAN

For the fourth consecutive year, Mrs. Emil Kulchucky, long active in Ukrainian-American social and fraternal circles, has been appointed chairman of Ukrainian participation in the forthcoming Red Cross War Fund campaign for 1945.

Mrs. Kulchucky, who lives at 2231 Fairmount ave., and whose husband is a real estate broker, readily accepted the post and immediately announced plans for preparing a benefit entertainment program featuring citizens of Ukrainian heritage elaborately garbed in their colorful native costume.

The 1945 War Fund campaign, which begins next March, will for the first time inaugurate a policy among the various National groups in the city of Philadelphia whereby the actual solicitation of funds becomes secondary to an aggressive public relations program.

Under the guidance of the Associated Nationalities Department of the 1945 War Fund drive, the Ukrainian group will deviate from the former procedure of door-to-door canvassing in favor of delivering a comprehensive pictorial display graphically describing the worthy history and vital accomplishments of the American Red Cross.

In Philadelphia, according to Mrs. Kulchucky, there are approximately 50,000 men, women and children of Ukrainian parentage and it is to this group that the Ukrainian committee of the 1945 War Fund will direct its public relations campaign.

"Of one thing we are certain," said the newly appointed chairman, "and that is support. The Ukrainian-American societies and leagues have already offered their full co-operation in this venture, and we sincerely hope to double the contribution turned into the War Fund by organized Ukrainians this past Spring."

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel: MARket 1320
Обслуга в день і ночі

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate Insurance
NOTARY PUBLIC

Telephone, MARket 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

MR. & MRS.
MIKE SYWULAK
CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370